

Paraka apie šmogėnus

[Vieną kartą, ne taip jau ir senai, gyveno toks vyrukas, vardu Jonas. Jonas buvo tamsia plaukis, šaliaakis ir tvirtas.

Jis mėgo grybauti. Kiekvieną rudens dieną grybaudavo. Jis pasidien prugrybaudavo po gerai pintinę grybų. Jam labiausiai patiko voveraitės rinkti, nes jos auga ne po viena. Tai kai rasdavo vieną voveraitę, tai šalia augo dar būrys.

Bet vieną grašią dieną, kai Jonas grybaujo, išvydo keistą būnavyką. Jis buvo labai didelis. Jonas pagalvojė: „Va čia tai grybas!“. Išitraukė savo lenktinį peilį ir jam norėjo pjauti. Tik staiga prie jo nosi išsoko mažas šmogėnas. Jisai buvo su maža barksdele, trumpokais plaukais ir, kaip bebūtų keista, su senoviniais drabužiais. Jis pradėjo šaukti:

— Nereik tu to grybo, tokių visame pasaulyje nėra daugiau! Jonas net amo neteko.

— Kaip tu čia patekai!? — teisė šmogėnas.

— Atraviau, — atsikvėpė Jonas.

— Tu mėgeti grybus? klausia Jonas.

— Taip labai, — atsako šmogėnas.

- Tai arī tu jūs visus atidošiu, - pasiūlo Jonas.

- Nori pas mane į svečius?! - smagiai susunko Imogėnas.

- Ačiū, gerai, - atsakė Jonas.

Tada Imogėnas pradėjo kunka murmėti Jonui nesupantama kalba. Ir Jonas pradėjo maiėti, maiėti. Ir maiėjo... lyg tol, kol pasidarei mašas kaip nykštukas. Juodu tapo tokio pat dydžio. Tada Imogėnas pradėjo Jona vėstis ten, kur jis neįėjavo daro. Net nebuvo matęs tos vietos žemėlapyje. Tai nepaprasta vieta, mato tik Imogėnai ir tie, kuriems Imogėnai leidžia matyti. Čia auga nematyti augalai. Kai kurie net kalba! Imogėnas eidamas su vieais sveikinas, o Jonas tik šūvi išvijojes. Ir pagaliau jie prieina Imogėnų namus. Tai buvo minia tūrinis miestelis. Jis buvo labai gražus: stogai iš šiaudų, sienos iš supjauštųjų pagalėlių, takeliai iš spalvotų akmenėlių. Jame miestelyje yra visko, ko tik reikia: parduotuvės, namelis svečiams, knygynas ir tain. toliau. Jonas susipažino su Imogėno žmona ir vaikais. Nors Jonas ir buvo kitoks, bet ji visi Imogėnai pasitiko labai šiltai. Imogėnas sumanė padaryti puotą. Jo žmona pagamina daug skanėstų. Vaikai atrideno kubilą. Jame užvėrė van-deni. Imogėnas sumedžiojo trušį. Jo pilnai užtekė visiems

miestelio gyventojams pavaišinti.

Šio puotos Jonas prisiminė, kad turi grįžti namo. Jis padėjo už vaišingumą ir parakė, kad išvyksta. Visi šmogenai Joną palaidėję iki baravykų. Maloniai atsisveikino, o šmogenas vėl pradėjo šiekėlę murmėti. Jonas staiga atgavo savo ūgį ir pasuko ten, kur stovėjo jo automobilis. Visi šmogenai jam mojavė.

Manau, Jonas niekada nepamirš šmogenų, kaip ir jie nepamirš Jono. Tai tikriausiai buvo geriausias jo gyfjavimas gyvenime.

Bėnas
Rumšauskas
Vilnius Vėg "Vėsmis"
katali kėšėji gimnazija 4a klase